

LA/JL/AN

28.1.1980

Opastussta
Semäforbron 7

00520 HELSINKI
HELSINGFORS 52

Puhelin 511
Telefor

Työeläkelaitoksille

YRITTÄJÄELÄKEVAKUUTUSMAKSUN VÄHENNYSKELPOISUUDESTA VEROTUKSESSA

Tasavallan presidentin esittelyssä 21.12.1979 vahvistettiin laki tulo- ja varallisuusverolain muuttamisesta, jolla mm. poistettiin lakisääteisten yrittäjäeläkemaksujen vähentämistä koskeva 15 %:n ja 10.000 markan enimmäismäärä.

Aikaisemmin voimassa olleen tulo- ja varallisuusverolain (TVL) 29 §:n 1 momentin 5 kohdan (1092/78) mukaan verovelvollisella oli oikeus vähentää omasta ja perheenjäsentensä eläkevakuutuksesta, ei kuitenkaan kertamaksullisesta, suorittamansa maksut enintään 15 prosenttia ansiotulon määrästä kuitenkin niin, että maatalousyrittäjien eläkelain (MYEL), yrittäjien eläkelain (YEL) tai lyhytaikaisissa työsuhteissa olevien työntekijäin eläkelain (LEL) 1 a §:n 2 momentin nojalla suoritettut maksut saatiin vähentää edellä tarkoitetun rajoituksen estämättä 10.000 markkaan saakka.

Nyt vahvistetun TVL 29 §:n 1 momentin 5 kohdan mukaan edellä mainitut lakisääteiset vakuutusmaksut saadaan vähentää kokonaistulosta valtion- ja kunnallisverotuksessa ilman ansiotulon määrään perustuvaa prosentuaalista ja markkamääräistä rajoitusta. Muutosta on perusteltu sillä, että nämä vakuutusmaksut ovat yritys-toiminnan harjoittamisen välttämätön edellytys, samoin kuin, että yrittäjäeläkkeet ovat koko määrältään veronalaista tuloa. Sen sijaan vapaaehtoisia yrittäjäeläkkeitä koskevat maksut ja muita eläkevakuutusmaksuja koskee entinen 15 %:n kattosääntö kuitenkin siten, että laista on poistettu maininta 10.000 markan enimmäismäärästä.

Tätä lakia sovelletaan ensimmäisen kerran vuodelta 1980 toimitettavassa verotuksessa.

ELÄKETURVAKESKUS

LIITE

Laki tulo- ja varallisuusverolain muuttamisesta

Jakelu

A 5-7

B 1

N:o 972.

Laki

tulo- ja varallisuusverolain muuttamisesta.

Annettu Helsingissä 21 päivänä joulukuuta 1979.

Eduskunnan päätöksen mukaisesti

kumotaan 31 päivänä joulukuuta 1974 annetun tulo- ja varallisuusverolain 34 §, sellaisena kuin se on 28 päivänä joulukuuta 1978 annetussa laissa (1092/78),

muutetaan lain 17 b §:n 2 momentti, 29 §:n 1 momentin 5 kohta ja 59 §, sellaisina kuin niistä ovat 29 §:n 1 momentin 5 kohta ja 59 § viimeksi mainitussa laissa ja 17 b §:n 2 momentti 25 päivänä marraskuuta 1977 annetussa laissa (848/77), eikä

lisätään lakiin uusi 32 a § seuraavasti:

17 b §.

Verovelvollisen luonnollisen henkilön tai puolisoiden yhdessä harjoittaman liikkeen taikka ammatin tuloksen tahi maatilatalouden puhtaan tulon yhteismäärä katsotaan 78 000 markan määrään saakka kokonaan ansiotuloksi. Mikäli verovelvollinen esittää selvityksen siitä, että verovelvollisen tai puolisoiden harjoittamassaan liikkeessä, ammatissa tai maatilataloudessa suorittaman työn kohtuullinen arvo ylittää 78 000 markkaa, voidaan myös tämän määrän ylittävä osa sanottujen tulojen yhteismäärästä katsoa ansiotuloksi. Ansiotuloksi ei kuitenkaan katsota metsätalouden puhdasta tuottoa, korkotuloa, osinkoa, vuokratuloa, asuntotuloa, arvopapereiden ja kiinteän omaisuuden luovutuksesta saatua voittoa, kiinteistön aines-

osan luovutuksesta saatua korvausta eikä muuta näihin tuloihin rinnastettavaa tuloa.

29 §.

Verovelvollisella on oikeus vähentää:

5) omasta ja perheenjäsenensä eläkevakuutuksesta, ei kuitenkaan kertamaksullisesta, suorittamansa maksut, enintään 15 prosenttia ansiotulon määrästä, kuitenkin niin, että maatalousyrittäjien eläkelain (467/69), yrittäjien eläkelain (468/69) tai lyhytaikaisissa työsuhteissa olevien työntekijäin eläkelain (134/62) 1 a §:n 2 momentin nojalla suoritetut pakolliset maksut saadaan vähentää edellä tarkoitettun rajoituksen estämättä, sekä

32 a §.

Luonnollinen henkilö tai erillisenä verovelvollisena verotettava kotimainen kuolinpesä saa vähentää kotimaiselta osakeyhtiöltä tai osuuskunnalta saaduista osingoista ja osuuspääoman koroista taikka kotimaiselta säästöpankilta tai osuuspankilta saaduista niiden lisärahastosijoituksille maksettavista koroista 1 500 markkaa (*osinkotulovähennys*).

59 §.

Jos kotimaisen yhteisön verotettava tulo on alle 100 000 markkaa tai verotettava varallisuus

alle 50 000 markkaa, otetaan edellisessä tapauksessa tuloveron määräämisen perusteeksi ainoastaan yhtä monta täyttä prosenttia yhteisön verotettavasta tulosta kuin siihen sisältyy 1 000 markan määriä, ja jälkimmäisessä tapauksessa, mikäli yhteisö ei ole varallisuuden perusteella suoritettavasta verosta vapaa, varallisuusveron määräämisen perusteeksi yhtä monta täyttä prosenttia yhteisön verotettavasta varallisuudesta kuin siihen sisältyy 500 markan määriä.

Tätä lakia sovelletaan ensimmäisen kerran vuodelta 1980 toimitettavassa verotuksessa.

Helsingissä 21 päivänä joulukuuta 1979.

Tasavallan Presidentti
URHO KEKKONEN

Valtiovarainministeri *Abti Pekkala*